

Světlo od srdce

Illustrace | © wolfs

Pan Majer

Tom se s rodiči přestěhoval do nového bytu. Všechno tam bylo překrásné. Měl teď veliký pokoj jen pro sebe, ve stejném vchodu bydlelo hodně rodin s dětmi a vzadu na dvorku opravdu nebyla nuda. Tom za několik dnů věděl, kdo kde bydlí. Jen s jejich sousedem z levé strany nebylo něco v pořádku. Tom o něm věděl pořád jen to, že má na zvonku velkými písmeny napsáno: ANTONÍN MAJER.

„Kdo je ten pan Majer?“ Tom už to nevydržel a zeptal se tatínka. „Ještě jsem ho nepotkal ani na dvorku, ani na chodbě. Je tam takové ticho. Do konce ani televize nehraje!“ „Bodejť by hrála,“ řekl tatínek, „když pan Majer nevidí. Je slepý a bydlí úplně sám.“

Od té chvíle Tom na pana Majera myslel docela často. Divné! A to ho

vlastně vůbec neznal. Pokaždé, když šel kolem jeho dveří, bylo mu tak nějak zvláštně smutno.

Advent

První adventní neděli zapálila maminka jednu svíčku na adventním věnci a zhasla světlo. Najednou bylo kolem tak hezky! „Máme to tady pěkné,“ rozněžnila se maminka, „konečně se nám daří trochu lépe.“

„Daří,“ přidal se Tom, ale pak se zarazil. „Už mi dělá starosti jen ten pan Majer. Musím na něj často myslet. Vždyť on opravdu nic nevidí! Nic! Má kolem sebe samou tmu. A světlo těchle svíčky by mu bylo úplně nanic!“

O několik dnů později

Pak se Tom konečně odhodlal a u pana Majera nesměle zaklepal.

PRACOVNÍ LIST
přemýšlíme o příběhu

„Kdo je to?“ ozvalo se zevnitř. „Já jsem Tom! Váš nový soused!“ volal Tom přes dveře.

Najednou se otevřely a Tom uviděl pana Majera. V ruce držel hůl a tůkal na zem před sebou. „Tak ty jsi Tom,“ řekl a díval se do prázdna.

„Chtěl bych se vám představit, protože jsme teď sousedé!“ prohlásil rozhodně Tom.

„Ach tak,“ řekl pan Majer, „tak to pojď dál a něco mně o sobě řekni.“

„Jmenuji se Tom a je mi sedm. Mám rád pizzu a umím jezdit na skateboardu!“ začal Tom a ještě rychle dodal: „A umím dobře číst! Jsem ve třídě nejlepší čtenář. A...“ Tom se zarazil, ale pak ze sebe vyhrkl: „A chtěl bych se vás zeptat, jestli byste nechtěl, abych vám něco přečetl.“

„To by od tebe bylo opravdu milé,“ řekl pan Majer a podal Tomovi noviny: „Tak ukaž, jak to umíš.“

Tom začal. Trásl se mu hlas, ale pan Majer poslouchal. Chvilí úplně potíchu, ale najednou se u jedné věty pousmál, u další pokýval hlavou

a Tomovi se vrátila odvaha. Pana Majera to bavilo a Tom z toho měl radost!

Přátelé

Od té doby chodil Tom za panem Majerem skoro každý den. Četl mu noviny a vyprávěl, co je nového. „Vy vidíte kolem sebe opravdu samou tmu?“ odvažil se ho jednou Tom zeptat. Když pan Majer mlčel, ujistil se: „Tak to přece bývá, když je někdo slepý, nebo ne?“

„Ne tak docela,“ odpověděl pan Majer. „V životě je přece ještě jiné světlo než světlo slunce nebo žárovky. Světlem jsou pro mě také lidé, kteří na mě nezapomínají a kteří na mě myslí. Vždyť i ty jsi takové světlo.“ řekl a pohladil Toma po hlavě. „Děkuji ti.“

Tomovi najednou poskočilo srdce radostí a připadalo mu, jako by se svět kolem něj rozzářilo. „Tak já zítra zase přijdu!“ zajíkl se a dodal: „A víte vy co? Mně je u vás také dobře!“

V životě je přece ještě jiné světlo než světlo slunce nebo žárovky. Světlem jsou pro mě také lidé, kteří na mě nezapomínají a kteří na mě myslí.